

Hayat Denilen Şey

– redfer · 12 Haziran 2023

insan bu...

günün en vasat saatinde

keyifsizliğin son demlerinde

yaşadığı yorgunluk ve yılgınlık patlamaları arasında bocalayarak
kendine reva gördüğü bu eziyete katlanan tek varlık

girdiği girdabın kısılcacında attığı çığlık seslerinin azametinden

kalbi ve ruhu incindiği vakit

tan yeriyle beraber ağarıp el açan varlık

dünya hayatının süslü perdelerinin ardındaki

ezeli ve ebedi hakikatleri unutmayan insan

maskeler ardına gizlenmiş hakiki varlığını görmek için

anamlı bir çaba gösterirken

her susuşla birlikte

deli soruların uğultusunu duyar beyinde

soruların sisli sorgusunda can çekişir

sualler sıralanır ruhunun kıvrımlarında

dünyada oyalandığının ne zaman farkına varır insan
ömür dediği yaşanmışlıklar dizesinin
hangi basamağında
aklı ve kalbi gittiği yolun ahvalini haber verir

yaşamaksa mesele
değişmeyen bir kutsalın değer taşlarıyla
ilmek ilmek örmeli kendine verilen emanetleri
safdil bir çocuğun kalbinin ta içini görebilmeli
onun yaşadıklarına dair küçük hikayeler bilmeli

donuk bakışlarında mana arayıp
hayra yorulası susuşlarını anlamaya çalışmalı
örülenmiş hayatların ezici ağırlığı altında kalmadan
o vakit yaralı ruhlara dokunan şefkatli eliyle
insan, insanın merhemi olmalı

insan ki
hem yaşamın içinde
hem de ona dışarıdan bakabilecek kadar güçlü
insan ki hayat ve ölüm arasında
bir hikaye anlatmamış mıydı
hikayelerdeki gidenlere üzülen
ölümle hayat çizgisinde yeni senaryolar üreten de
insan değil miydi

oysa hayat ilk kutlu kişiden bu yana
bir yolculuk değil miydi
yolculuğu inşa eden yolun ve yolcunun kendisiydi
belki bir yolcu yolun kendisiyle değil
yolda buldukları
bulmayı umduklarıyla yetinmeliydi

her gün hazırladığı listelere yenilerini ekleyerek
tuttuğu güncelere dair
bir lokma
bir hırka hesabıyla
yolun nelere gebe olduğunu bilmeden ilerlemeliydi

o insan da biliyordu ki
bir çocuğun gözlerinde büyüdü hayat
ve bir ihtiyarın sözlerinde küçüldü zaman
öyle ki yollara vurduğu yükleriyle
gözlerine koca bir ömür dolardı
gözlerinden nice insanlar akardı
sel olur coşardı

bu yolların künhünde sadece sabır düşerdi hissesine
yolunu gözlerdi sözleri
o sözler sinesinden gelir geçer, gün gibi batardı
işte şimdi geri dönüşü olmayan yollarda
son demini yaşayan
bir alemdi

ve insan bildi ki yaşam dediği şey
havada asılı bir tüy misali
yavaş yavaş akıp bir yerlerde kaybolur
nekahet döneminin ardından insanlar
ağaçlar, kuşlar, sular cümlesi uyanır
göğe açılan kurumuş kolların ince kenarlarından
tomurcuklar patlar

böyle başlardı
böyle tükenirdi hayatlar
tüm yüklerden azat olmanın son deminde
tendeki emanet havalanıp
kuş misali uçmaya yüz tutunca
insanın gözlerinden hayatı bir şerit gibi geçip giderdi

mahmur bahara göklerden gelen emir iletilince
bir deli küheylan gibi yerinden sıçrardı
dallarından baharlar iner
saçılırdı inciler gibi
böyleydi bir hayatı karşılamak
döngüsüyle
umuduyla
duasıyla

bir alem
bir insan...
son baharını yaşıyan yaprakların melali ile
her şeyin nihayet bulduğunu sandığı vakit
berzahta gibi beklerdi
vakit dolar
kış biterdi

redfer